

Em casaria amb tu

T'ensenyaria el mar on vaig quan vaig al mar i el jardí on he plantat les tulipes que no veuré florir

Foto: ProFlowers

Aquesta setmana he comprat unes tulipes. El cas és que no les veuré florir perquè floriran mentre no hi soc. No veuré florir les tulipes perquè les he deixat soles al jardí de casa. Potser les veuran els gats que passen cada dia a saludar els arbres i les plantes i serà una cosa només entre elles, els gats i la primavera. Potser seran entre grogues i vermelles, les tulipes, aquest any. Però quan hi torni ja s'hauran mort i mai no sabré del cert de quin color han estat.

I em fascina aquest punt incontrolable que fa que les coses passin quan passen i que passin igualment, encara que no les vegi ningú. Allà floriran, precioses elles, només per als gats, per a la primavera i per a ningú.

Hauria pogut no ser-hi, per exemple, aquell dia al menjador del pis del carrer Legalitat. Devia tenir vint-i-quatre o vint-i-cinc anys i era l'època aquella que brillaven tots els colors de l'arc de sant Martí a les nostres vides, podríem descriure-ho així. Era una bona època. Per sort estava allà asseguda, xerrant de bestieses amb la Sofia, quan van començar a entrar xampinyons per la finestra oberta del menjador, en aquell vespre d'estiu tan bonic. Era el M. amb una safata a la mà: ?He vist a la teva descripció de Twitter que t'encanten els xampinyons. Vols baixar a passejar amb mi??. Recordo que ho vaig pensar: ?Em casaré amb ell?. Amb allò n'hauria tingut prou.

També m'hauria pogut casar amb el bo del J. Que va estar fent-me petons rigorosament un cop

al mes durant set anys, de vegades ens besàvem d'amagat pels portals dels carrers del poble, ens amagàvem fins i tot de la nit; d'altres, eren petons descarats, que ho veiés tothom, com ens estimàvem. I que un cop, després del nostre ritual de tal dia de mes, sense ser capaç de mirar-me directe a la cara, em va dir és que estic molt enamorat, no sé què fer. M'hauria pogut casar amb ell, això també ho sé.

Potser també amb el meu amic E. de Madrid, que durant un any vàrem quedar cada dimarts, cada dimarts, omplint-ho tot de transcendència, a la plaça Dos de Mayo, a les sis de la tarda érem l'un de l'altre. I ell venia amb barret com els dandis, perquè ho era, i cada setmana havia escrit un vers nou per a mi, que em recitava amb aquella veu tan adulta, i era tan petit com jo. Ens estimàvem, però no fèiem l'amor perquè volíem seguir estimant-nos.

Amb el que compon cançons perquè només les escolti jo, el que em parla per walkie-talkie i es baralla amb tots els monstres per fer-me esclatar una rialla que diu que és el so de l'alegria que tot ho pot, amb ell també m'hi casaria.

I també em casaria amb tu, que dus tots els colors de les flors a la mirada i no ho saps. T'ensenyaria el mar on vaig quan vaig al mar i el jardí on he plantat les tulipes que no veuré florir, només perquè també tu ho sabessis: que les coses boniques passen tanmateix, encara que no hi siguem i que no les vegi ningú.